

díszelgő szétnyithatatlan könyvek
 cifra gerincére a sírkertek
 szétnyitott kőkönyvére gondolva
 a lapok tartósan összefűzött
 fedéllel védett egységét nézve
 föllapozhatnak becsukhatnak-e
 a nyitott könyv lapjain sístergő
 könny- vagy esőcseppekkel szétfolyva
 megnyithatnak e bármit
 a nyitott
 kapukat oly elszántan döngetők

Somogy, 2012/2.

Mile Zsigmond Zsolt

ÖBÖL

Valakit megbüntettek snecizésért. Előlépett a rendőr meg a halór a nád mögül, és kirotta a helyszíni bírságot a klottgatyás bűnösre, aki nem tudott érvényes horgászjegyet felmutatni. Feltételezem, a készséget is elkobozták, melyről jegyzőkönyv készült: 1 db mogyoróbot, 1 db apró horog, két méter horgásszsinég, 1 db tollúszó, légypondró műanyag dobozban, 25 db nehezen lélegző, hátára fordult szélhajtó küsz (sneci), 1 db 10 literes, sárga vödör. Az eset a Dunán történt, mely folyót a magyar ember vénájának érez, mely folyót gátlástalanul lehalásznak (olykor villannyal), melybe csak az Isten telepít halat. Lement a nagymarosi jóember telefogni a vödört ruszlinak valóval, le az Öbölbe, a füzek alá, a limányosba, ahol áll a víz, süttetni a hátát, kimosatni magából hullámzás és napfény által a gondokat, a csekkfrászt, az örökös fenyegetettséget, és akkor, egy váratlan pillanatban odaállt elé a szerv, és elkobozta a sárga vödörét meg a félhavi fizetését. (A másik felét talán kocsmái dohányzásért vagy kerékpáros gyorshajtásért tiltották le.)

Egyedül az a jó ebben a történetben, hogy nem Sisa Pistát, az utolsó nógrádi betyárt kapta rajta a rendőr-halór kettős, mert a Pista beléjük lőtt volna, s most ezzel a szörnyű esettel volna tele tévé és újság.

És a Pistát meg lehetne érteni! Az Öböl ugyanis sérthetetlen, a hatalomnak ott semmi keresnivalója. Az Öböl szent hely.

Az Öbölben tanultam meg úszni, magától a Dunától, hétévesen. Most is a talpamban a sóder érintése. Az Öbölben fogtam első halaimat (éreztem, hova kell dobni a horgot, merre jár a raj), anyám kisütötte a zsákmányt paprikás lisztben, ami maradt, a belet meg az úszóhólyagot (utóbbi miután kidurrantottuk), Cirmi megette. Sírni is az Öbölbe jártam, hol örömben, hol bánatomban. Szegény vasutas Józsi holttestét is ott találtam meg a kikötőcsonk mögötti gazban. Engem kotortak, irtottak és beleztek munkagéppel a vízlépcső építésekor. Az Öbölben csókolóztam először, ott írtam az első verset, az elúszó hajók neve és zászlaja által tanultam a világot. Kakaóvaj illata, gyékény illata, füzek hajlongása... Az Öböl ezüstcsillogásában cseperedtek fel a lányaim. S az Öböl vizére hullattam a virágszirmokat és a könnyeimet, mikor az anyám meghalt.

Mint mondtam, az Öböl szent hely. Ott töltődik fel életerővel a megkínzott, megbetegített nép. A snecizés pedig nem büntett, azért fizetni tilos. Úgyhogy nyesek is mindjárt egy szép szál, egyenes mo-
gyoró vesszőt, nyakon csapok néhány sütkérező legyet a budi ajtaján,
és nekivágok kerékpárral az ösvénynek, lezörgök füttyörészve a víz-
hez, beleveszek a ragyogásba, a tündérek hullámtáncába, a szélsóhaj-
ba – a Jóistenbe.

Napút, 2012/5.

Polgár Tóth Tamás

KÍVÁNSÁG

A futrinkabogár, akit nem is úgy hívtak, azt szerettem,
mert kívánni lehetett olyankor, amikor összeragadtak,
és a néni szerint akkor teljesült, mert sokat jártunk
ki együtt a bukorhátra, mert mi így hívtuk. És ott volt
a fia is, mert mi barátok voltunk, de nem jók vagy
legalábbis nem sokáig. De azt hiszem, akkor teljesült.
Egy kicsit. Utána sokszor kerestem a futrinkabogarakat,
akiket nem úgy hívtak. Nagyítóval figyeltem őket,
meg a lábukat is. Egyszer hangyák vitték a hátukon
a bogarat, aki akkor már nem élt. Később csak
egyszer láttam összeragadt bogarakat, akiknek már
ismertem a nevét. És a kívánságom nem teljesült.

Zempléni Múzsza, 2012/1.